

Skyld i, at det er gaet, som det er gaet. Jeg sagde, at Tidspunktet ogsaa blev forpasset i Forsommeren, jeg husker ikke nøje, paa hvilket Tidspunkt det var, men ærede Medlemmer vil jo være klare over, at der var en ganske kort Periode, hvor Kronen i Løbet af faa Uger faldt fra saadant noget som 63 Ø. Guldværdi til 57 Ø. — jeg ved godt, det er lidt for stort et Tal, men det er for at gøre det hele mere overskueligt og for at faa Tallet 6 frem. Den faldt altsaa 6, fra 63 til 57, og det paa et Tidspunkt, da den gennemgaaende stod i 60, det vil med andre Ord sige, at den i Løbet af faa Uger falder 10 pCt. Og her hævder jeg igen, at det, man den Gang burde have sagt fra Nationalbankens Side, var: Nu er vi igen i en Periode, hvor der gives Tilskud til dem, der laaner, fordi man kan tilbagebetale et Laan paa 100 med 90 eller 95, eller hvor meget det nu drejede sig om i den Periode, og det vilde have været fuldt berettiget og til Gavn for Landet, hvis Diskontoen paa det Tidspunkt var sat op paa en saadan Maade, at Kronefaldet derved var forhindret, og forhindret, at de tilsvarende Seddelmængder gik ud i Omsætningen.

Jeg gentager, hvad jeg tidligere har sagt: Hovedskavanken, Grunden til, at det er saa vanskeligt i Øjeblikket at faa Valuta-spørgsmaalet i Orden, er Seddelinflationen, Kreditmidlernes Inflation. Det havde været langt, langt lettere at hindre dem i at komme ind i Omsætningen, hvis der var grebet ind i Tide, end det nu er at tvinge dem ud af Omsætningen; det sidste smerter meget, meget mere. Det er min Opfattelse; at i det Øjeblik man staar overfor et Fald i Valutaen paa den Maade, da er det det eneste rigtige at gribe ind straks med Kreditindskrænkning, og jeg tror ikke — jeg skulde gerne se det, hvis det var muligt —, men jeg tror ikke, at det paa slige Omraader lader sig gøre paa anden Maade end ved en resolut Diskontoforhøjelse. Hvor højt op? Ja, den skal altsaa være saa høj, at den borttager den ekstraordinære Fortjeneste, der ligger i Valutafaldet. Og hvor længe? Ja, selvfølgelig behøver det ikke at være en permanent Foranstaltning; naar Faren for Faldet er forbi og Valutaen altsaa igen kommer i forholdsvis Ro, selv om det er paa et lavt Standpunkt, kan Diskontoen slappes igen.

Lad os se paa Forholdet i Øjeblikket. I Øjeblikket staar vi jo med en, jeg vil snarere sige stigende end faldende Krone, den er jo gaet op fra 57, ikke alene til 63, saa Faldet er indvundet igen, men endnu højere op, og der er da ingen Grund til at tænke

paa Diskontoforhøjelse. Vi ser altsaa, at vi i Øjeblikket kan avancere frem og faa Kronen til at stige ogsaa med den Diskonto, vi har; jeg har derfor i Øjeblikket intet Ønske om Forhøjelse af Diskontoen, men det, som jeg Gang efter Gang har hævdet og vedblivende hævder Berettigelsen af, er, at hvis vi igen staar overfor en Tilbagegang, som ikke er af midlertidig Natur, fra Dag til Dag, — for der kan jo komme Smaasvingninger, som i og for sig ingenting betyder —, men en Tilbagegang af virkelig fundamental Betydning, da skal den mødes straks, og man skal ikke vente til bagefter. Det slaar nemlig ikke til, naar man bagefter beklager, at det ikke skete den Gang. Saaledes er i Virkeligheden Situationen paa mange Maader den Dag i Dag. Det er meget let gennemgaaende at faa Folk til nu at indrømme, at i Virkeligheden burde Diskontoen være sat betydelig højere i Spekulationsperioden 1918—19—20, men det er langt, langt vanskeligere at faa dem til at indse, at der har været en tilsvarende Situation, om end ikke saa farlig, siden Kronen igen begyndte at falde fra 80 ned til 60. Der burde da være truffet de samme Foranstaltninger, og naar saa Kursen var bragt i Ro igen, kunde de være slappet, saaledes at vi i Virkeligheden maaske — og jeg tvivler i Grunden ikke om det — kunde have haft en lavere Diskonto i Dag, end vi har, hvis der var grebet ind i Tide, thi, som sagt, naar Valutaen kommer i Ro og ikke viser faldende Tendens, behøver vi ikke at have den høje Diskonto mere.

Altsaa, i Øjeblikket har jeg ingen Tilbøjelighed til at forlange højere Diskonto, men jeg mener, man med Rette kunde forlange, at i samme Øjeblik der kommer et Fald igen, og det kommer formodentlig nok, i samme Øjeblik bør der gribes ind til Gavn for Valutaen, for at holde Kronen oppe. Det er ifølge min Formening ingenlunde ødelæggende for Landet at virke med en høj Diskonto for en kort Tid — det er naturligvis værre, naar det er for en lang Tid —, og jeg har i saa Henseende dog adskillige at kunne henvise til. Jeg kan henvise til den store Finanskonference i Bryssel i 1920, der vel var sammensat af dem, som man i de forskellige Lande ansaa for at være de bedste Hoveder, man havde paa det Omraade; det gaar jeg ud fra, at naar man samler en Verdenskonference om et Spørgsmaal, sender man Folk, der har Forstand paa det. Vi sendte ogsaa vore delegerede, og jeg vil gerne henvise til den Betænkning fra Finanskonferencen, som er omdelt her i Tinget; der vil ærede Medlem-